

พระราชกำหนด

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐

พ.ศ. ๒๕๒๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

เป็นปีที่ ๓๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยแร่

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกำหนดขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกำหนดนี้เรียกว่า “พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ พ.ศ. ๒๕๒๖”

มาตรา ๒ พระราชกำหนดคนให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “สถานที่ฝากแร่” ระหว่างคำว่า
“สถานที่เก็บแร่” และคำว่า “สถานที่พักแร่” ในมาตรา ๔ แห่ง
พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๖ ดังต่อไปนี้

““สถานที่ฝากแร่” หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด
ให้เป็นสถานที่ฝากแร่ตามมาตรา ๑๐๓ ตี”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติแร่
พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.
๒๕๑๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ หนังสือหรือคำสั่งที่มีถึงบุคคลใดเพื่อปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจส่งให้แก่บุคคลนั้นโดยตรง หรือ
ส่งให้แก่

(๑) ผู้รับมอบอำนาจตามมาตรา ๘

(๒) ผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว ซึ่งอยู่ ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ หรือ
สำนักทำการงานของบุคคลนั้น หรือ

(๓) บุคคลนั้นโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่น
ที่อยู่หรือสำนักทำการงานของบุคคลนั้น ทั้งนี้ซึ่งได้จดแจ้งไว้ต่อทาง
ราชการ

เมื่อได้ส่งหนังสือหรือคำสั่งให้แก่บุคคลตาม (๑) หรือ (๒) หรือ
โดยวิธีการตาม (๓) ให้ถือว่าบุคคลนั้นได้รับหนังสือหรือคำสั่งนั้นแล้ว”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๓ ตีร แห่งพระราช
บัญญัติว่า พ.ศ. ๒๕๑๐

“มาตรา ๑๐๓ ตีร เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจในอันที่จะส่งเสริม
การทำเหมืองและควบคุมการเก็บรักษาแร่ที่ผู้ทำเหมืองผลิตได้เกินปริมาณ
ที่ทางราชการอนุญาตให้ส่งออกนอกราชอาณาจักรในขณะใดขณะหนึ่ง เมื่อ
ผู้รับใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บแร่ ผู้รับใบอนุญาตแต่งแร่ หรือผู้รับใบ
อนุญาตประกอบโลหกรรม ยื่นคำร้องเป็นหนังสือขอให้กำหนดสถานที่
เก็บแร่ เขตแต่งแร่ หรือเขตโลหกรรมตามใบอนุญาตของตนเป็นสถานที่
ฝากแร่ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้สถานที่หรือเขตของผู้รับใบอนุญาต
ดังกล่าวเป็นสถานที่ฝากแร่ได้ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความจำเป็นและปริมาณ
แร่ในแต่ละท้องที่ สภาพของสถานที่และความเหมาะสม และจะกำหนด
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประจำสถานที่ฝากแร่ หรือกำหนดเงื่อนไขใด ๆ
ให้ผู้รับใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บแร่ ผู้รับใบอนุญาตแต่งแร่ หรือผู้รับใบ
อนุญาตประกอบโลหกรรม ซึ่งสถานที่เก็บแร่ เขตแต่งแร่ หรือเขต
โลหกรรมของตน แล้วแต่กรณี เป็นสถานที่ฝากแร่ปฏิบัติด้วยก็ได้

ในการกำหนดสถานที่ฝากแร่ตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดได้ครั้งละ
ไม่เกินหนึ่งปี

ผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว ผู้ถือประทานบัตร หรือผู้รับใบอนุญาต
ขอแร่ ที่ขอแร่จากผู้รับใบอนุญาตก่อนแร่ อาจนำแร่ที่ได้จากการทำเหมือง

หรือแร่ที่มีไว้ในครอบครองเกินปริมาณที่ทางราชการอนุญาตให้ส่งออก
นอกราชอาณาจักรในขณะใดขณะหนึ่ง ไปฝากไว้ ณ สถานที่ฝากแร่ได้
ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๔ ทวิ แห่งพระ
ราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐.

“มาตรา ๑๐๔ ทวิ ผู้ที่นำแร่ไปฝากไว้ ณ สถานที่ฝากแร่ตาม
มาตรา ๑๐๓ ตริ จะขอจัดการชำระค่าภาคหลวงแร่ไว้ก่อนก็ได้ ทั้งนี้
ตามระยะเวลา หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑๒) ของมาตรา ๑๐๕
แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
แร่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๒

“(๑๒) เป็นแร่ที่ได้รับใบอนุญาตขนแร่ให้ขนไปฝากไว้ ณ สถานที่
ที่ฝากแร่ตามมาตรา ๑๐๓ ตริ”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๐๕ แห่ง
พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๑๐๕ ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตขนแร่ ให้ยื่น
คำขอต่อทรัพยากรธรณีประจำท้องที่ และต้องแสดงหลักฐานว่าแร่ที่ขอรับ
ใบอนุญาตขนแร่นั้นได้ชำระค่าภาคหลวงแร่ หรือได้รับอนุญาตให้จัดการ
ชำระค่าภาคหลวงแร่นั้นไว้ก่อนแล้ว”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔๗ ทวิ แห่งพระ
ราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐

“มาตรา ๑๕๓ ทวิ ผู้รับใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บแร่ ผู้รับใบอนุญาตแต่งแร่ หรือผู้รับใบอนุญาตประกอบโลหกรรมซึ่งสถานที่เก็บแร่ เขตแต่งแร่ หรือเขตโลหกรรมของตน แล้วแต่กรณี เป็นสถานที่ฝากแร่ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา ๑๐๓ ตระกูลวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๒ ตระกูลแห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๑๕๒ ตระกูล ในกรณีที่น่าปรากฏว่าแร่ขาดหายไปจากบัญชีแสดงการขุดแร่ได้ของผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว หรือผู้ถือประทานบัตร หรือบัญชีแสดงแร่คงเหลือของผู้รับใบอนุญาตซื้อแร่ ผู้รับใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บแร่ ผู้รับใบอนุญาตให้แร่ไว้ในครอบครอง ผู้รับใบอนุญาตแต่งแร่ ผู้รับใบอนุญาตประกอบโลหกรรม หรือผู้ซึ่งสถานที่เก็บแร่ เขตแต่งแร่ หรือเขตโลหกรรมของตนเป็นสถานที่ฝากแร่ โดยไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าการขาดหายไปนั้นมิใช่เกิดจากความผิดของตน ผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว ผู้ถือประทานบัตร ผู้รับใบอนุญาตซื้อแร่ ผู้รับใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บแร่ ผู้รับใบอนุญาตให้แร่ไว้ในครอบครอง ผู้รับใบอนุญาตแต่งแร่ ผู้รับใบอนุญาตประกอบโลหกรรม หรือผู้ซึ่งสถานที่เก็บแร่ เขตแต่งแร่ หรือเขตโลหกรรมของตนเป็นสถานที่ฝากแร่ แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งเท่าถึงสามเท่าของมูลค่าแร่ที่ขาดหายไปตาม

ราคาที่กำหนดโดยกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ที่ใช้บังคับอยู่ในวันกระทำความผิด และรัฐมนตรีมีอำนาจเพิกถอนประทานบัตรชั่วคราว ประทานบัตรใบอนุญาต หรือสถานที่ฝากแร่ นั้นเสียได้”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ศิริสุลลันท

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

เล่ม ๑๐๐ ตอนที่ ๑๖๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑๓ ตุลาคม ๒๕๒๖

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ เนื่องจากการ
ส่งหนังสือหรือคำสั่งแก่บุคคลเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐
จะต้องส่งโดยตรงเสียก่อน จึงจะส่งหนังสือหรือคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน
หรือไปรษณีย์พิเศษได้ง่าย ณ สำนักงาน ภูมิฉันทา หรือถิ่นที่อยู่ของบุคคลดังกล่าว
ได้ ทำให้ไม่สะดวกในการปฏิบัติ สมควรกำหนดวิธีการส่งหนังสือหรือคำสั่งเสียใหม่
โดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเลือกส่งโดยตรงหรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน
ได้ นอกจากนั้นในบัจจุบันผู้ทำเหมืองผลิตแร่ได้เกินปริมาณที่ทางราชการอนุญาตให้
ส่งออกนอกราชอาณาจักรและจำนวนแร่ที่เกินปริมาณดังกล่าวทางราชการยังไม่มี
มาตรการที่จะควบคุมการเก็บรักษามาให้สูญหาย หรือถูกลักลอบไปจำหน่ายยังต่าง
ประเทศ อันจะทำให้เกิดความเสียหายแก่เศรษฐกิจของประเทศ สมควรจัดให้มี
สถานที่ฝากแร่เพื่อรับฝากแร่ที่เกินปริมาณดังกล่าว พร้อมทั้งให้มีมาตรการควบคุม
การเก็บรักษาอย่างเหมาะสม และให้สิทธิแก่ผู้นำแร่ไปฝากไว้ ณ สถานที่ฝากแร่
ที่จะขอจัดการชำระค่าภาคหลวงแร่ไว้ก่อนได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการส่งเสริมการทำ
เหมือง จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ และโดยที่
เป็นกรณีฉุกเฉินที่ความจำเป็นรีบด่วนในอันจะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ
ของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้